Fra Det Kgl. Biblioteks tekstportal (tekster.kb.dk)

Forfatter: Oehlenschläger, Adam

Titel: Udrag fra YRSA

Citation: Oehlenschläger, Adam: ”Poetiske Skrifter V”, i Oehlenschläger, Adam: *Poetiske Skrifter V*, udg. af H. TOPSØE-JENSEN , 1926-1930, s. 150. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-oehl05val-shoot-idm139703310745264.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter V

REIGIN.

Hans Hu stod til at storme hen paa Ægirs Hav,
At finde Døden, hvor han fandt sin Helteroes.
Taus vandred han til Skibet ud; men da han saae
Dets sorte Barm, og Masten med sit Silkeseil,
Da vendte han sig rædselfuld, og raabte: See
Den fæle Drage, hvor den gloer paa Bølgerne!
Paa *den* det var, at Frode foer til Vifils Øe,
At søge Pilten i Jordhulen! Den det var
Som bragte mig til Oluf med Stridskæmperne;
Som fnyste Hævn, da Qvinden blegfortvivlet skreg.
151 Den var det kun, som klækked ud en Brøde nys
I skumle Skiød, meer fæl end Basiliskens Æg. -
Ved Stranden stod Dankongens liden Gangerpilt
Med hans kulsorte Ganger, holdt ved Bidselet,
Om Kongen ønskte den til Ridt. - Da Helge saae
Sin Hest, som vrindsked høit og med Guldhoven slog,
Saasnart den hørte ham paa Klirr af Sporerne;
Da blussed han; og svang sig, klædt i Harnisket,
Fuldrustet, kobberblank, med Hielm og Stang og Skiold.
Og langsomt reed han, tankefuld, som Spøgelset
Af dræbte Helt ved Midnat over Markerne.
Men dybt i Skoven stod en Høi, af Bøge krandst,
Med bælmørk Hule, muret af fem Kampesteen;
Den femte laae ved Hulens Aabning, musbegroet.
Hin Gravhøi Dronning Oluf lod for lang Tid alt
Sig selver kaste. Tit hun sad i den og sang
Naar Sol gik ned, og Maanen stod ved Bølgerne.
Men femten Aar har skuet den med Sommergræs,
Og Vinterkuldens stierneblanke Snee bedækt,
Og hungrig vented aabned Svælg end Dødningen.
Da Helge saae den vedbendkrandste Rædselsdør,
Da smilte han, og raabte høit: Tak Asathor!
Du bygte mig i Hast min sikkre Kongeborg.
I gode Kæmper skynder Eder! Lukker til
Det aabne Svælg, at Surtur ei med Flammerne
Forfølger mig. Flink! vælter stærken Kampesteen
For Graven! Saadan siungende, fra gyldne Hielm
Han Krandsen tog, som Skiold og Mykilati bar,
Og raabte: Bringer den til Hro i Dannemark. -
Da nu vi mærkte tydeligt, at Kongens Hu
Stod til at ride levende til Valaskialf,
152 Da føied vi hans Ønsker f roe; og Landserne
Som tit i Strid tilforn var brugt for Helges Liv,
Arbeided nu med lige Troskab paa hans Død,
Henvæltende den tunge Steen for Aabningen. -
Da Hulen nu var lukket til, da hørte vi
Med freidig Stemme Kongen sang sit Biarkemaal,
Mens Hesten vrindsked stolt og slog med Hovene.
Dog lang Tid ei! thi Luften mangled; Døden kom
Og qvalte dem med venlig Haand; ei smertefuldt!